

LA BAVI

La Vall de Calonge 20.10.2004. Aquesta data a la família ens marca un abans i un després. Tot un terratrèmol a la meua vida personal i familiar. Perdiem la branca principal!

L'abans erem feliços, avis, fills, net de 17 mesos i un altre en camí, va arribar el 9.12.2004 i la Laika una mascota molt estimada.

El després ... ai el després, molt trist, molt!, un drama familiar que ens ha persistit en el temps. Tots et portem al cor i parlem molt de tu, com t'estimem sense tenir-te!

Una tarda nit d'Octubre vas marxar horitzó enllà en un cel estrellat, casualitat o no, una estrella fugitiva... si! Ens va cridar molt l'atenció!

El teu traspàs inesperat ens va deixar aclaparats, sense alè amb un gran buit molt difícil de superar, se'ns va esqueixar un tros de la nostra vida.

Aquell nen petit i eixerit com tu li deies i que tant vas gaudir jugant i fent petjades a la sorra on trenca l'onada a la platja, tu li deies: Petjades petites, petjades d'infant, que en un tres i no res serán grans...

Amb el teu "óbit" aquell infant no sabia què passava, mirava al seu voltant buscant la presència d'avi, que no la va trovar mai, aquella personeta tan fràgil vulnerable va deixar de desembolupar el llenguatge. Va quedar en xoc. La Laika plorant i no deixava la teua cadira. Nosaltres estàvem tan sotmesos en aquella dura situació que no ens adonàvem de la gravetat que patia el nen fins que les educadores de l'escola bressol ens ho van dir, elles ens van posar en contacte amb el centre CEDIAP de Palamós.

Gràcies infinites a totes aquelles persones de dins del centre i de fora que ens van ajudar!

Amb el nen a coll sortiem cada nit a cercar aquella estrella brillant o la lluna amb totes les seves fases de gran a petita i de petita a gran. Li deia : fes-li adéu a l'avi i tira-li petons i ell agitava les manetes tant com podia, li feia adéu i no parava de tirar petons al cel...

Un nit d'aquelles , en veure un lluna tan gran i bonica i que ens acaritava, va quedar espavorat i boca-badat miran-se-la... miran-se-la, una bona estona fins que en un

moment donat crida: Bavi, Bavi! Deu meu ! sembla talment un miratge! Ha parlat! Tots ploràvem no de tristesa sino d'alegria perquè aquella criatura tornava a la "normalitat" tot i que va costar molt de temps a recuperar la serenitat. Per acabar-ho d'adobar, va arribar el seu germà molt esperat! A aquest el vaig veure neixer.

Alegría i tristesa tot junt es un aiguabarreig molt difícil de gestionar.

L'avi va marxar cregut que era una nena, perquè ho havia dit el ginecòleg, però va ser un nen, robust i valent per suportar el daltabaix familiar i, amb escreix el de la seva mare.

La vida ens posa al davant de camins i viaranyes plens de sorpreses, en aquest cas de tristesa primer i d'alegria després.

La paraula Bavi me l'he feta meva!... per a mi no és simplement una paraula, és quelcom més, és un mot molt especial que surt de dins el cor d'aquell infant, d'aquell nen tan petit ple d'amor i sensibilitat.

Agraïda a la vida per la família que tinc, per les persones que m'envolten i perquè m'ha encomanat fer els dos millors rols del món, els més bonics de la vida, el de mare i el de Bavi. Amb el rol de Bavi he gaudit plenament del paradís de l'infantesa, adolescència, i ara 17-18 anys el juvenil.

Nois: Fen el bé, seguiu els vostres somnis, brilleu per vosaltres mateixos, sigueu humils... entre d'altres coses.

Sempre esperant i poant il·lusions que m'empenyen a viure perquè sento que el temps parteix i no torna.

En el DNI tinc noms i cognoms que tinc, però per els meus néts i família i alguna persona que em coneix, sóc la Bavi.

Molt humilment, la Bavi a la vostra disposició.

LA BAVI

22.02.2022